

[Nielsen.]
 forrige Lagtingsssamling. Men det kan jo være, at der foreligger et saa stort Materiale og saa talrige og velunderbyggede Klager, at det nødvendigvis har taget saa lang Tid at faa dem samlet. Nu faar vi se, naar det hele kommer til Behandling i Lagtinget til Efteraaret, og jeg skal saa tillade mig til den Tid at komme tilbage til Sagen.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derpaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Luftfartsloven.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1721).

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag vil ogsaa den følgende Sag paa Dagsordenen kunne omtales.

Sagen sattes til Forhandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fisker): Jeg har den Ære for det høje Lands-ting at forelægge Forslag til Lov om Ændring af Luftfartsloven, saaledes som dette Lovforslag er vedtaget enstemmigt i det andet høje Ting.

Den gældende danske Luftfartslov er fremgaaet som Resultat af et fællesnordisk Samarbejde, og de Lovbestemmelser, der paa dette Omraade er gældende i Danmark, Norge, Sverige og Finland, er i det store og hele ensartede. Siden Loven blev gennemført her i 1923, har de fire Lande alle tiltraadt Konventionen af 13. Oktober 1919 omfattende Luftfartsanliggender, og som gælder i ikke mindre end 30 Lande. Lovforslagets to første Paragraffer tilsigter derfor at tilvejebringe Overensstemmelse mellem Konventionens Indhold og den gældende danske Luftfartslov.

I § 1 i Luftfartsloven har man defineret Luftfartøjer som omfattende Flyvemaskiner, styrbare Luftskibe og Friballoner, og der haves i Lovgivningen kun Hjemmel til at bringe Lovens Bestemmelser til Anvendelse paa den Art Luftfartøjer. I Konventionens Betydning omfatter Luftfartøjer imidlertid tillige en Række andre Luftfartøjer: Svæveflyvere, Glidere, Stand-

balloner og flere andre, og Lovforslagets § 1 tilsigter da at tilvejebringe den fornødne Lovhjemmel for Udfærdigelse af Bestemmelser omfattende ogsaa Brugen af disse Luftfartøjer.

I Henhold til Luftfartskonventionen af 13. Oktober 1919 har Fartøjer fra Lande, der har tiltraadt Konventionen, Ret til at overflyve og lande paa hinandens Territorier, kun med den Begrænsning, at hver enkelt Stat kan forbeholde deres egne Luftfartøjer den erhvervsmæssige Transport af Personer eller Gods mellem to Steder inden for deres Territorium og med Ret til at gøre Oprettelsen og Driften af regelmæssige Ruter paa deres Territorium afhængig af en forudgaaende Tilladelse. Der kræves imidlertid efter dansk Lov Koncession ogsaa for den rent lejlighedsvis erhvervsmæssige Befordring af Personer eller Gods ud over Landets Grænser, og det vil derfor være nødvendigt paa dette Punkt at bringe Luftfartsloven i Overensstemmelse med Konventionens Bestemmelser. Dertil sigter § 2 i Lovforslaget.

Ud over disse Ændringer, som er en Følge af Konventionens Ratifikation, har jeg anset det for nødvendigt tillige at søge Bemyndigelse til at udstede Forbud mod at efterligne de officielle Afmærkninger af Luftveje, at forsyne Bygninger med opadvendende Belysning, eller kan virke vildledende for Luftfarten, der kan foretage Handlinger, der kan give Grund til Forveksling med de foreskrevne Signaler.

Der savnes endvidere i Lovgivningen Hjemmel til at udstede Forbud mod Sejlads eller Ophold i Farvande, der midlertidigt eller permanent benyttes som Flyveplads for Fartøjer, der lander, starter eller forankrer paa Søen, og da Sejlads eller Ophold i saadant Farvand kan frembyde en ikke ringe Fare, foreslaas det i Lovforslaget at give Ministeren Ret til, hvor det skønnes paakrævet, at udstede saadant Forbud.

Endelig foreslaas i § 6 Luftfartsloven udvidet til ogsaa at omfatte Færøerne, idet jeg under Hensyn til Luftfartens stærke Udvikling maa anse det for sandsynligt, at Færøerne i den kommende Tid vil blive inddraget i Lufttrafikken.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Det andet Lovforslag, der angaar Befordring med Luftfartøj, er ligeledes fremkommet som Resultat af et fællesnordisk Samarbejde. Spørgsmaalet om Befordre-rens Ansvar for befordrede Personer eller befordret Gods har i en Aarrække været Genstand for Forhandling, og først paa Konferencen i Warszawa i 1929 lykkedes